

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego del. Ewa Karp - Sieklucka

Protokolant: sekretarz sądowy Weronika Turecka

przy udziale Ewy Lelek-Ćwiertnia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wadowicach oraz oskarżyciela skarbowego Roberta Kopalskiego za Naczelnika Małopolskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Krakowie po rozpoznaniu w dniach 15 lutego 2022 r., 6 kwietnia 2022 r. i 22 czerwca 2022 r. sprawy

Marcina Palucha [Paluch]

s. [REDAKTED] z d. [REDAKTED]

ur. [REDAKTED] w Krakowie

oskarżonego o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżyciela skarbowego od wyroku Sądu Rejonowego w Wadowicach z dnia 15 września 2021 r. sygn. akt II K 673/19

- I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sędzia Sądu Rejonowego del.
Ewa Karp - Sieklucka

Na oryginalnie właściwe podmały
Zgodność z oryginałem stwierdzam

Maciej Hołczak
sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Formularz UK 2

Sygnatura akt

IV Ka 2301/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:

2

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok z dnia 15 września 2021 roku Sądu Rejonowego w Wadowicach, II Wydział Karny, sygn. akt II K 673/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

☐ na korzyść ☒ na niekorzyść	☒ w całości	
	☐ w części	☐ co do winy
		☐ co do kary
		☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
☐	art. 439 k.p.k.
☐	brak zarzutów

1.4. Wnioski

☒ uchylenie	☐ zmiana

2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----------	--	-------	-------------

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
<i>Lp.</i>	<i>Oskarżony</i>	<i>Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi</i>	<i>Dowód</i>	<i>Numer karty</i>
2.1.2.1.				
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
<i>Lp. faktu z pkt 2.1.1</i>	<i>Dowód</i>	<i>Zwięźle o powodach uznania dowodu</i>		
2.1.1.1.	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	Dokument wystawiony przez uprawniony organ, informacja pochodząca z rejestru państwowego, niekwestionowana przez żadną ze stron.		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
<i>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</i>	<i>Dowód</i>	<i>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</i>		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW				
<i>Lp.</i>	<i>Zarzut</i>			

	<p>Apelacja Prokuratora:</p> <p>1. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, a to art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 167 kpk, art. 201 kpk polegająca na zaniechaniu wyjaśnienia sprzeczności pomiędzy opiniami biegłych, a to opinią biegłego sądowego z zakresu badania automatów i urządzeń do gier przy Sądzie Okręgowym w Przemyślu Łukasza Szyndlara wydaną w toku postępowania przygotowawczego i opinią rzeczoznawcy i biegłego z zakresu informatyki, elektroniki i automatów do gier Bohdana Borowika wydaną w toku postępowania sądowego poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżyciela publicznego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej, względnie konfrontację biegłych, a w konsekwencji niewyjaśnienie sprzeczności zawartych w opiniach, bezkrytyczne oparcie się tylko i wyłącznie na opinii biegłego wydanej w toku postępowania sądowego i zaniechanie uzupełniającego przesłuchania biegłych na rozprawie, zasięgnięcia opinii uzupełniającej, przeprowadzenia konfrontacji biegłych bądź też zasięgnięcia opinii innego biegłego.</p>	<p>☐ zasadny</p> <p>☐ częściowo zasadny</p> <p>☒ niezasadny</p>
3.1.	<p><i>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</i></p>	
	<p>Przedmiotowy zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Zarzut powyższy mógłby zostać uznany za trafny, gdyby sprzeczność pomiędzy opiniami została nie wyjaśniona i obie oceniane opinie nie spełniały warunku przekonliwości. Natomiast gdy jedna z opinii spełnia warunki określone w art. 201 k.p.k. (jest logiczna, jasna i wewnętrznie niesprzeczna), a jednocześnie przekonliwa, to choćby była sprzeczna z inną opinią, nie jest konieczne sięganie po instytucję z art. 201 k.p.k.; wystarczające jest tu sięgnięcie do zasady swobodnej oceny dowodów. Powyższe stanowisko jest ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które Sąd Odwoławczy w całości podziela. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy: „To organ procesowy przeprowadzający postępowanie dowodowe podejmuje decyzję, czy wezwać ponownie tych samych biegłych, czy też powołać innych w zależności od tego, które z tych rozwiązań – w realiach konkretnej sytuacji procesowej – uzna za realizujące w większym stopniu cel wytyczony przez dyrektywę wynikającą z dyspozycji powołanego wyżej przepisu” (postanowienie SN z 27.07.2016 r., V KK 25/16, LEX nr 2108096; postanowienie SN z 28.11.2003 r., IV KK 22/02, Prok. i Pr.-wkł. 2004/6, poz. 5). Może to być niepotrzebne w sytuacji, gdy jedna z opinii zostanie w sposób niebudzący zastrzeżenia zdyskwalifikowana (postanowienie SN z 3.04.2006 r., III KK 294/05, LEX nr 182990). Skoro opinia biegłego jak każdy dowód, podlega ocenie organu procesowego, to dopiero gdy sąd bez potrzeby sięgania do wiadomości specjalnych nie potrafi rozstrzygnąć, której opinii dać wiarę, konieczne jest powołanie kolejnego biegłego (postanowienie SN z 18.01.2013 r., V KK 211/12, LEX nr 1277785). Przepis art. 201 k.p.k. nie zawiera bezwzględnego nakazu wezwania biegłych, których opinie wykazywały rozbieżność, mówi jedynie o możliwości ponownego wezwania biegłych, stanowiąc, że można „wezwać ponownie tych samych biegłych” (wyrok SN z</p>	

12.04.2000 r., V KKN 123/98, Prok. i Pr.-wkl. 2001/2, poz. 12). Sprzeczność pomiędzy opiniami biegłych uzasadniać może konieczność ponownego wezwania tych samych lub nowych biegłych tylko wtedy, gdy cwe sprzeczności uniemożliwiają sądowi orzekającemu zajęcie stanowiska w kwestiach będących przedmiotem opinii i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie SN z 3.04.2006 r., III KK 294/05, LEX nr 182990).

W niniejszej sprawie sprzeczności występujące między opinią biegłego sądowego z zakresu badania automatów i urządzeń do gier przy Sądzie Okręgowym w Przemyślu Łukasza Szyndlara wydaną w toku postępowania przygotowawczego a opinią rzeczoznawcy i biegłego z zakresu informatyki, elektroniki i automatów do gier Bohdana Borowika wydaną w toku postępowania sądowego nie uzasadniały zasięgnięcia opinii uzupełniającej, przeprowadzenia konfrontacji biegłych, którzy opinie te wydali, ani też zasięgnięcia opinii innego biegłego. Nie było to potrzebne, gdyż opinia biegłego Łukasza Szyndlara słusznie została przez Sąd Rejonowy zdyskwalifikowana. Wprawdzie trafnie podkreśla apelujący, że sama okoliczność, iż biegły był wcześniej zatrudniony w urzędzie celno – skarbowym nie może podważać jego bezstronności i profesjonalizmu w zakresie wydawanych opinii. Jednakże podstawowym powodem nieuwzględnienia przez Sąd I instancji opinii biegłego Łukasza Szyndlara było wydanie opinii na podstawie nagrania filmowego z eksperymentu przeprowadzonego w trakcie kontroli przez funkcjonariuszy Małopolskiego Urzędu Celno – Skarbowego, bez dokonania pełnej analizy i badań zabezpieczanych w sprawie automatów. Powyższa ocena powyższego dowodu jako swobodna a nie dowolna korzysta z ochrony przepisu art. 7 kpk. Należy podkreślić, że skarżący nie przedstawił żadnych argumentów (poza sprzecznością z opinią Łukasza Szyndlara) pozwalających na zakwestionowanie opinii biegłego Bohdana Borowika odnośnie sposobu działania będących przedmiotem postępowania automatów. W przeciwieństwie do opinii biegłego Łukasza Szyndlara ekspertyza ta została poprzedzona rozegraniami gier testowych przez biegłego i przedstawia w sposób rzetelny sposób działania urządzeń i aktualnych programów. Jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Natomiast należy wyraźnie podkreślić, że rolą biegłego sądowego nie jest dokonywanie wykładni przepisów prawa materialnego, a zatem wydawanie opinii, czy dany sposób działania urządzenia podpada pod definicję gier hazardowych. Wiedza specjalistyczna dotyczy bowiem sposobu działania automatów. Natomiast ostateczna ocena, czy sposób działania urządzenia wyczerpuje znamię „losowości” należy do Sądu, który nie jest związany w tym zakresie wnioskami biegłego.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

- zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

	Wobec niezasadności podniesionego zarzutu, brak podstaw do uchylenia przedmiotowego wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.	
	2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że gra na automatach FUTURA nr 6FSEREWZ2GCONDFL, FUTURA nr VNKWNT4NTMENS6PB ma charakter logiczno – pamięciowy, podczas gdy z zasad doświadczenia życiowego, a przede wszystkim mechanizmu działania gier na tych automatach wynika, że grający nie ma żadnego wpływu na uzyskiwane układy symboli i uzyskiwane wyniki gry, a jedynie może podjąć decyzję, czy rozgrywać gry, których wyniki narzucone są przez program gier, czy zrezygnować z ich rozgrywania, tym samym z punktu widzenia grającego, przebieg gry ma charakter losowy.	☐ zasadny ☒ częściowo zasadny ☐ niezasadny
<i>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</i>		
3.2.	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest trafny, gdy zasadność ocen i wniosków przyjętych przez Sąd I instancji nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia.</p> <p>W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dokonał nieprawidłowych ustaleń w zakresie stwierdzenia, że bezpośredni wpływ na przebieg gry na zabezpieczonych automatach i jej wynik miał tylko gracz, który korzysta ze swojej wiedzy i umiejętności matematycznych. Powyższe Sąd I instancji wywodził z okoliczności, że urządzenia te posiadają zamkniętą sekwencję układów, która jest z góry ustalona, dla każdej z gier oraz stawek i jest dostępna pod przyciskiem „info”. Należy jednak jeszcze raz podkreślić, że Sąd Rejonowy nie był związany oceną biegłego, czy sposób działania urządzenia wyczerpuje znamię „losowości”, lecz na podstawie przedstawionego przez biegłego sposobu działania automatu powinien dokonać samodzielnej wykładni, czy podpada on pod definicję „losowości”. Zgodnie natomiast ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 09.11.2021r., sygn. akt I KZP 4/21, które Sąd Odwoławczy orzekający w niniejszej sprawie podziela, „Pojęcia „losowy charakter gry” oraz „element losowości”, o których mowa w art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h., oznaczają „nieprzewidywalność” wyniku gry dla osoby korzystającej z urządzenia do gier hazardowych bez względu na budowę takiego automatu, w tym oprogramowania nim sterującego; stan „nieprzewidywalności” nie jest przy tym eliminowany wskutek możliwości uprzedniego sprawdzenia wyniku gry za pomocą dostępnej funkcji oprogramowania”. W tym zakresie należy podzielić wywody apelacji, iż teoretycznie – jak wynika to z opisu działania przedstawionego w opinii biegłego Bohdana Borowika – gra na przedmiotowych automatach opiera się o schemat algorytmiczno – pamięciowy, jednakże w praktyce tych zmiennych o różnych możliwych układach plansz jest tak dużo, że faktycznie dla gracza wynik gry jest losowy, bo doświadczenie życiowe</p>	

	<p>wskazuje, że przeciętna osoba nie jest w stanie wykonać tak skomplikowanych obliczeń logicznych i wziąć pod uwagę tak wielu zmiennych, nawet jeśli teoretycznie każda z nich jest trwale zdefiniowana. Trafnie podnosi skarżący, że biegły Bohdan Borowik wskazał w opinii, że jeżeli posiada się układ procesorowy o odpowiedniej mocy obliczeniowej, to można wyodrębnić poszczególne interakcje – powtarzalne czynności cyklu tego algorytmu, jednakże użytkownicy, czyli klienci lokalu ani tak nie działają, ani nie posiadają takich urządzeń, czy też umiejętności.</p> <p>Jednakże powyższy zarzut był jedynie częściowo zasadny, gdyż wskazany błąd w ustaleniach faktycznych nie miał wpływu na treść orzeczenia. Dotyczył bowiem ustaleń faktycznych odnośnie wypełnienia znamienia strony przedmiotowej czynu zabronionego z art. 107 kks, podczas gdy w niniejszej sprawie z przyczyn określonych w pkt 3.3. uzasadnienia brak jest możliwości wykazania strony podmiotowej wskazanego występku.</p>
<i>Wniosek</i>	
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny
<i>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</i>	
<p>Ponieważ błąd w ustaleniach faktycznych zarzucany przez apelującego nie miał wpływu na treść orzeczenia, brak było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>3.3.</p>	<p>Apelacja Naczelnika Małopolskiego Urzędu Celno – Skarbowego:</p> <p>1. Obraza prawa materialnego, a to:</p> <p>a) art. 107 § 1 k.k.s. poprzez przyjęcie, że Marcin Paluch nie popełnił zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu – przestępstwa skarbowego, bowiem zarzucany mu czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,</p> <p>b) poprzez nieuwzględnienie przez sąd I instancji art. 2 ust. 6 Ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, a to: Minister właściwy do spraw finansów publicznych rozstrzyga, na wniosek lub z urzędu, w drodze cecyzji, czy gry lub zakłady posiadające cechy wymienione w ust. 1-5a są grami losowymi, zakładami wzajemnymi, grami w karty albo grami na automatach w rozumieniu ustawy,</p>

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na:

a) uznaniu przez Sąd I instancji stronnictwo co do biegłego powołanego przez Naczelnika Małopolskiego Urzędu Celno – Skarbowego w Krakowie, który wydał opinie w niniejszej sprawie,

b) uznaniu, iż oskarżony Marcin Paluch dochował należytej staranności celem upewnienia się, że gry na przedmiotowych urządzeniach typu Futura nie zawierają elementu losowości, podczas gdy zdaniem oskarżyciela publicznego oskarżony podjął działania zmierzające do uzyskania stosownych zezwoleń, jednakże świadomie i celowo procedury tej nie dokończył, tym samym nie uzyskał rozstrzygnięcia w tym zakresie,

c) Sąd I instancji nie uwzględnił również wniosku dowodowego oskarżyciela publicznego o przeprowadzenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej/konfrontacji biegłych z uwagi na zachodzące w sprawie sprzeczności mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia sprawy i muszą zostać wyjaśnione w oparciu o wiedzę specjalną.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Na wstępie poniższych rozważań przypomnieć należy, że obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny. Naruszenie prawa materialnego polega bowiem na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego, w sytuacji gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2019 roku, sygn. akt V KK 600/18, LEX 2616176; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 roku, sygn. akt V KK 89/08, LEX nr 549359). W tym więc zakresie konstrukcję zarzutów uczynionych przez skarżącego uznać należy za nieprawidłową.

Niezależnie od tego, zauważyć trzeba, że zarzuty dotyczące oceny dowodu z opinii biegłego Łukasza Szyndlara i oddalenia wniosku dowodowego oskarżyciela publicznego o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej/konfrontacji biegłych zostały cmówione w pkt 3.1 uzasadnienia dotyczącym tożsamyh zarzutów podniesionych w apelacji Prokuratora i brak potrzeby ponownego przytaczania tych rozważań.

Kwestia ustaleń faktycznych w zakresie realizacji znamion przedmiotowych zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego została omówiona w pkt 3.2 uzasadnienia.

Natomiast odnosząc się do podnoszonych zarzutów dotyczących kwestii wypełnienia przez oskarżonego znamion strony podmiotowej czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s., należy podkreślić, że oskarżony Marcin Paluch wyjaśnił, iż jest pomysłodawcą i współautorem

oprogramowania FUTURA, posiada zatem kompleksową wiedzę na temat zasad działania urządzenia i jego oprogramowania. Oprogramowanie to powstało w wyniku analizy sytuacji formalno – prawnej narzuconej rygorami polskiego prawa hazardowego. Ponieważ nie miał wątpliwości co do legalności urządzeń FUTURA, podjął się pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki Lingen sp. z o.o. Oskarżony podniósł, że z działania urządzenia FUTURA oraz jego kodu źródłowego oprogramowania wyeliminowano całkowicie jakiegokolwiek element losowości, będący przesłanką konieczną do uznania danego urządzenia za hazardowe. Na potwierdzenie tego faktu podał opinie techniczne i ekspertyzy m. in. opinię nr LAAC/2018/09/01 wydaną przez Wojskowy Instytut Łączności – podmiot akredytowany przez Ministra Finansów do badania automatów i urządzeń do gier (k. 278-279). Z powyższego wynika, że oskarżony był przekonany, że urządzone przez niego gry nie są grami hazardowymi. Analiza sposobu działania zatrzymanych automatów wskazuje, że oskarżony próbował dopasować ich działanie do stanowiska wynikającego z orzecznictwa sądów administracyjnych i Sądu Najwyższego, stwierdzających, że o charakterze losowym danej gry decyduje to, czy wynik gry jest przewidywalny dla gracza. Oskarżony chciał urządzać gry podobne do gier hazardowych, ale pozbawione tak rozumianego elementu losowości, aby z prowadzonej działalności czerpać legalny dochód. Niezależnie od moralnej oceny takiej motywacji, należy stwierdzić, że wyklucza to możliwość przypisania mu umyślnej realizacji znamion zarzuconego czynu zabronionego, zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i wynikowego. W ocenie Sądu Odwoławczego wiarygodne jest twierdzenie oskarżonego, że nie miał zamiaru popełnienia czynu zabronionego, ani nie godził się na to, gdyż jego przekonanie o braku elementu losowości gier na automatach FUTURA znalazło potwierdzenie w opinii z dnia 26 września 2018r. wydanej przez Wojskowy Instytut Łączności Laboratorium Analiz Ataków Cybernetycznych, działający na podstawie upoważnienia Ministra Rozwoju i Finansów do badań technicznych automatów do gier, urządzeń losujących i urządzeń do gier, w której wskazano, że w trakcie badania nie zaobserwowano, aby gry oferowane przez badany automat do gier zawierały element losowości.

Bezasadny jest w tym zakresie zarzut apelującego naruszenia art. 2 ust. 6 Ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, gdyż przepisy ten stanowi, że minister właściwy do spraw finansów publicznych rozstrzyga, na wniosek lub z urzędu, w drodze decyzji, czy gry lub zakłady posiadające cechy wymienione w ust. 1-5a są grami losowymi, zakładami wzajemnymi, grami w karty albo grami na automacie w rozumieniu ustawy. Natomiast z w niniejszej sprawie oskarżony twierdzi, że był przekonany o braku hazardowych cech gier urządzanych na urządzeniach będących przedmiotem aktu oskarżenia i nie zamierzał prowadzić działalności uregulowanej przez ustawę o grach hazardowych, co uzasadniałoby wystąpienie z takim wnioskiem.

Wbrew zarzutowi skarżącego, oskarżony nie zainicjował procedury kontrolnej, od której powyższa ustawa uzależnia możliwość podjęcia działalności. To nie Marcin Paluch, lecz producent urządzeń wystąpił do Wojskowego Instytutu Łączności o wydanie opinii z badania technicznego zgodnie z przepisami ustawy o grach hazardowych, lecz producent urządzeń. Ponadto nie sposób zakwestionować twierdzenia obrony, że celem tego wystąpienia było posiadanie przez producenta wydanej przez państwowy instytut opinii mogącej stanowić

	<i>Przedmiot utrzymania w mocy</i>	
	Wyrok z dnia 15 września 2021 roku Sądu Rejonowego w Wadowicach, II Wydział Karny, sygn. akt II K 673/19	
5.1.1.	<i>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</i>	
	Apelacje okazały się niezasadne. Jednocześnie nie ujawniły się okoliczności, podlegające uwzględnieniu z urzędu, o jakich mowa w art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Wobec powyższego brak było podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	<i>Przedmiot i zakres zmiany</i>	
5.2.1.		
	<i>Zwięźle o powodach zmiany</i>	
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		☐ art. 439 k.p.k.
5.3.1.1.1.	<i>Zwięźle o powodach uchylenia</i>	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	☐ art. 437 § 2 k.p.k.

	<i>Zwięźle o powodach uchylenia</i>	
	Konieczność umorzenia postępowania	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
5.3.1.3.1.	<i>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</i>	
		☐ art. 454 § 1 k.p.k.
5.3.1.4.1.	<i>Zwięźle o powodach uchylenia</i>	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>	
6. KOSZTY PROCESU		
<i>Punkt rozstrzygnięcia</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>	

z wyroku	
	Na zasadzie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk kosztami procesu obciążono Skarb Państwa.
7. PODPIS	
	<p>Sędzia Sądu Rejonowego (del.), Ewa Karp- Sieklucka</p> <p>Na oryginala właściciel podpisał Zgodność z oryginałem stwierdził Maciej Hołyszko Sekretarz sądowny</p>